

POESIA

La llavor en la fosca

EL BLOG DE TERESA COSTA-GRAMUNT Teresa Costa-Gramunt

Vilanova i la Geltrú 01-02-2026 19:13

Coberta de 'La llavor en la fosca', de Josep J. Conill. Eix

Amb la publicació del llibre *La llavor en la fosca*, Josep J. Conill (Castelló de la Plana, 1961), ha inaugurat la col·lecció de poesia «Flors del mal», de Salze Editorial. Tota una declaració sobre l'escriptura no convencional, per part de Josep J. Conill, així com també ho és per part de l'editorial que assenyalava que amb aquesta col·lecció vol «incidir en poètiques de total modernitat, plena vigència i alta qualitat que considera no ateses suficientment en el panorama literari actual».

Les flors del mal, de Charles Baudelaire, considerat un poeta maleït, va assenyalar el camí d'una poesia que sense deixar la voluntat artística i experimental en la seva expressió literària, és irreverent, impertinent i incòmoda a l'hora de mostrar els mals del món i de la vida humana com ho fa Josep J. Conill a *La llavor en la fosca*.

Dividit en sis apartats, a *La llavor en la fosca* Josep J. Conill va plantejant reflexions a fons sobre el nostre ser humans limitats per tot allò que ens constreny en el camí de la vida vers l'extinció. Poques, per no dir cap, esclatxes de llum veu el poeta en la decadència i en la mort que posa punt final a la nostra biografia sovint amb experiències malaurades. Punyents han estat per a mi la lectura dels poemes dedicats a l'agonia i mort del pare. Sublims poemes, bells en la seva escriptura, però tan desoladors, i tant radicals, i tan desesperançats fruit de la mirada amb què un poeta, que no veu déu, observa el que esdevé davant dels ulls: «Si hi hagués un bon déu,/ hauríem de pregar-li/ pels malalts que no poden/ sortir del laberint/ de la seva agonía [...] Només un déu podria/ abreujar els patiments/ (i no ho fa!) dels postrats».

POESIA

La llavor en la fosca

EL BLOG DE TERESA COSTA-GRAMUNT Teresa Costa-Gramunt

Vilanova i la Geltrú 01-02-2026 19:13

El dolor, el desconcert, i potser la ràbia i tot, davant la malaltia degradant, la progressiva decadència del cos, la terribilitat del patiment i la mort són sentiments humaníssims que poblen alguns dels millors poemes de *La llavor en la fosca*, si bé, enfront de la desesperança, el títol del llibre manifesta una certesa de vida, per petita que sigui, com és una llavor que creix en la fosca. És justament aquesta llavor de vida el que jo veig lluminosa respecte de la mort perquè la concebo com un part a l'altra banda de l'existència. Un part comporta dolor en la mare i en l'infant per la dificultat d'obrir-se camí en el canal fosc i estret de la vagina, com difícil és morir, deixar la despulla pesant per obrir-se pas al que, en efecte, no sabem. Morir és un procés natural que la farmacologia a vegades pot atenuar, si bé sempre resulta dolorós per als qui resten. És aquest dolor: una flor del mal, el que expressa amb honestedat el poeta Josep J. Conill en aquests versos: «No vull que es mori, pare,/ i s'endugui paraules/ cosides a les vores/ del seu abric de llana». Una imatge tan poderosa com tendra d'aquell que el va engendrar i emparaular. És dura, la mort dels pares. És un cisma. I és des d'aquesta ferida existencial que el poeta Josep J. Conill escriu els versos més nus i més encesos en la seva virtut: «Ploro sense consol,/ i en braços de la mort/ dormo amb els ulls oberts».

Millor no es pot expressar la total obertura de la consciència a la realitat biològica de la vida humana: morim segons la matèria. Una altra cosa és la vida de l'esperit en la qual, segons crec, participa la memòria i l'art, i amb l'art la poesia: una llavor d'energia creativa en la fosca diària del dolor que ens tenalla alhora que ens motiva a expressar tant el crit com la pietat més viva per l'atribolada i vulnerable condició humana que compartim.